

Grjevoš :

V težkih urah.

Po čudnem naključju mi je prišlo v roke par listov starega dnevnika. Orumeneli so že, in pisava je še komaj čitljiva. Bog vedi, katera roka je pisala te žalostne besede, katera duša občutila to trpko bridkost. Morda je bil deček, še otrok morda, sirota zapuščena, ki se je hotel tolažiti s popisovanjem svojega bednega življenja, ker ni imel nikogar, da bi mu potolažil svojo bol. Morda — ali pa . . .

— Zakaj mi poješ, ptica vesela, da mi vzbujáš spomine na tiste srečne dneve, ko sem bil čvrst ko ti . . . Ko sem imel zdravje — ah, zdravje! Kako je pač v nesreči grenak spomin na srečne dneve!

— Danes je spominski dan vaše smrti, mati, iz srca ljubljena! Zakaj ste odšli in me pustili tako samega, mati? Zakaj moram plakati v žalosti in bedi, ne da bi me osrečavala vaša blaga ljubezen? Nebo, nebo dobrotno, ali me ljubiš vsaj še ti? Da, da, ti me ljubiš, Oče mogočni, in to je še moj up. —

— Jesen! Listje rumeni, cvetje vene, otožno usiha kakor moje življenje, to ubogo, revno življenje, ki sem upal od njega kdovekaj, a mi je zdaj breme, od Boga naložero v pokoro.

— Smrt! Kaj se ne bojiš, bližati se meni — cvetu nerazcve-telemu? Ah, ti tvoji hinavskooprezni koraki! Ta tvoj ledeni dih strupeni . . . A če že hočeš — kaj čakaš, kaj se obotavljaš? Pristopi in skončaj svoje delo! Glej, če te je poslal moj stvarnik — čemu to čakanje? . . . Vidim, bližáš se mi vedno urneje. Pozdravljena, poslanka božja, da me povedeš pred Njega, ki mi je dal telo iz prsti, duha pa je vdahnil odzgoraj. — —

Do sem sega dnevnik. Turobna je njegova vsebina. A tisti, ki ga je pisal, gotovo več ne pozna bolesti . . . Gotovo že uživa Boga, ki je hrepenel po njem.

Blagor mu — srečnemu potniku, ki mu je bila pot tako prikrajšana! Na svojem cilju je. A ti in jaz? . . .

